

PROLEGOMENA

CAPUT IV.

De Observationum moralium Approbatoribus.

FRANCISUS Simonis de fraudibus hæretorum par. 2. hanc fraudem 6. com memorat: *Dogmatum, & librorum suorum approbationes emendicare ab Episcopis:* atque hanc copiosâ exemplorum multitudine à primis Ecclesiæ seculis, ad novissima usque deducit, sic præfatus: „Hic verò Diabolo resistite fortes in Fide, qui qui hæreticos odii sis. Apostolorum successores Ecclesiæ, Præfules, & Custodes Episcopos circumveniunt, & quo præsidio par eset Ecclesiæ decertare adversus omnem perfidiam, illud ipsum perfidi adversus Ecclesiam vel suum faciunt, vel esse mentiuntur. Certè quidem hic experiuntur, quid adulatio ne, quid hypocriti, quid technis valeant. Impiis scriptis subscripta videas Episcoporum nomina longâ serie. Hac approbatione seu verâ, seu fictâ vallatam impietatem, Ecclesiæ ipsi inexpugnabilem censem. Magni quidam artifices hujus fraudis, dis fuere Ariani, preeunte Ario &c.

Ut technas hæretorum ceteras, ita & hanc edicti Jansenistæ, minimè sibi prætermittendam censuere. Conatus non ubique irritus fuit, ut toti jam Ecclesiæ notius est, quam ut odiosâ opus sit commemoratione. Satis hic sit citra ullius invidiam dicere, Episcopos, qui ab initio pro Constitutionis obedientia decertarunt; habuisse quod de quibusdam obscuris hominibus conquerentur verbis Alexandri Patriarchæ contra Arianos sic scribentes apud Theodoreum lib. 1. hist. Eccl. cap. 3. *Ipse* *huc, & illuc, contra nos excurrentes, ad ejusdem nobiscum Fidei Collegas nostros pergere cœperunt . . . ut aliquos eorum per sermonis lenocinâ in erroris sui contagionem pertrahant: & loquaciores ab eis literas flagitantes, coramque iis, quos in errorrem induxerunt, bas legentes, faciunt, ut sine lapsu sui penitentiâ maneant, assuefantque ad impietatem, quasi ejusdem secum sentientia, & opinionis habeant Episcopos. Quæ autem prævè apud nos docuerunt, vel egerunt, quorumque gratiâ sunt expulsi, minimè illis confitentur; sed velut silentio premunt, vel fictis sermonibus, scriptisque obscurantes deludunt . . . unde fit, ut nonnulli literis eorum subscribentes, in Ecclesiam illos recipiant: ex quo quidem maxima, ut opinor, Communis nostris, qui hoc ausi sunt, imminet infamia: quod neque Apostolicus canon id permittat, & diabolicam adversus Christum operationem, quæ illis ineft, vehementiorem efficiant.*

Pelagius ipsum tentare ausus Augustinum, repulsa quidem ab eo passus; sed quatuordecim alios non æquè cautos Antistites in suos infelicius casses perduxit: quâ victoriâ gloriatitur hæreticus in epistola apud Augustinum lib. de gest. Pelag. cap. 3. *Pervenit*, inquit S. Pater, *in manus nostras nonnulla epifola, qua ipsius Pelagii diceretur, scribentes ad amicum suum quandam presbyterum, qui eum literis, sicut eadem epifola continetur, benignè admonuerat, ne per ejus occasionem se aliquis à corpore Ecclesiæ separaret. Ibi inter cetera . . . ait Pelagius: quatuordecim Episcoporum sententia definitio nostra comprobata est, quâ diximus posse hominem sine peccato esse, & mandata Dei facile custodire; si velit. Quæ sententia, inquit, contradictionis os confusione perfudit, & omnem in malum conspirantem societatem ab invicem separavit. Hanc Pelagi gloria rem facile repulit Augustinus, dum non hæreticum ejus dogma, sed professionis ambiguæ sensum catholicum ab Episcopis, fraudem non suspicantibus, approbatum ostendit.*

Sic neque doli Quesnelliani successum, & surreptam quorundam Antistitum approbationem ante Sedis Apostolicae sententiam tantopere miror, quando singularem astum, quo liber conscriptus, & à callidis suis fautoribus prædicatus, defensusque fuerat, considero. Fallacibus enim locutionibus plenus est, quarum aliquæ nihil sinistri suspicantibus facile persuadeant doctrinam libri à Janseniana hæresi alienam esse, atque catholicam. Ea autem nova sectæ vafrities est, ut, si cui propositio quædam Jansenismum olere videatur, locutionem statim interpretatione benignâ mitiget, atque ad sensum transferre satagit Thomisticum; dein in promptu habet enunciationes complures catholicis similes, qualibus & Jansenius ad vlandam subinde sensuum suorum turpitudinem usus est, suosque ad eludendas accusationes uti docuit. Pauci autem Episcopi sunt, quibus vacet quatuor tomos Observationum moralium studiosius perlegere, pauciores, qui simul tantâ controversiæ Jansenianæ peritiâ prædicti sint, ut fallacias summâ arte compositas, discernere valeant, atque declinare.

Exemplum illustre extitit in Reverendissimo Bossuetio nuper Meldenium Antistite, qui quantumcunque certaminibus, & victoriis contra Calvinistas clarus, Jansenianis aliquando præstigiis delusus est, cum Observationum moralium defensionem suscepit; quod quâ ratione contigerit, non temere divinarunt Episcopi Lucionensis, & Rupellen-